

บทนำ

ร่างบางพลิกตัวเข้ากอดชายหนุ่มที่นอนเปลือยกายอยู่ข้างๆ เธอ ลืมตาขึ้นมองพลงมยิ้ม ขณะที่ใช้ปลายนิ้วเรียวยาวลูบได้ตามหน้าท้อง เลยขึ้นมาจนถึงหน้าอกอันเนียนนุ่มของเขาคอนั้น

ผู้ชายอะไร... ผิวพรรณดีอย่างกับผู้หญิง ใบหน้าหล่อเหลานี่น่าดึงดูดใจชะมัดเลย แถมยังอ่อนโยน พุดจาหวานซะจนอยากจะจับเขาแต่งงานให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย!

หญิงสาวคิดในใจกลางลูบไล้อยู่นั้น กระทั่งชายหนุ่มรู้สึกตัว เขาค่อยๆ ปรี๊ดตาขึ้นแล้วหลบแสงจ้าที่ลอดผ่านทางหน้าต่างบานโต

"..." ชายหนุ่มไม่พูดอะไรแต่ส่งยิ้มหวานให้เธอ

เธอก็อดไม่ได้ที่จะชันตัวขึ้นประกบริมฝีปากกับเขารับเช้าวันใหม่

"อ้อ..." ชายหนุ่มทำเสียงปรามในลำคอ ดูท่าจะต้องได้ต่อยกสองหากเธอยังจูบเขาอย่างดุคดีมอยู่เช่นนี้

"มอร์นิ่งคิสใจคะที่รัก"

"เฮ้... หวานจังครับ" เขายิ้มเจื่อนๆ

ติงต้อง

เสียงอดหน้าประตูห้องดังขึ้นชัดจังหวะหญิงสาวให้ต้องลุกเดินไปดู ได้จังหวะถูกใจสำหรับชายหนุ่มพอดี ผู้ชายอย่างเขาชอบความสัมผัสพันธ์ที่หวานซึ่งเพียงข้ามคืนเท่านั้น เรื่องสานสัมพันธ์ต่อก็คืออยู่รอกนะ แต่เหมาะสำหรับผู้หญิงที่เต็มใจเจอกับเขาแค่ครั้งทางเหมือนกันเท่านั้น! (ซึ่งผู้หญิงส่วนใหญ่มักไม่เป็นแบบนี้ล่ะสิ)

"ที่รักคะ! แพนฮันนี่มาคะ T_T!" สาวเจ้าวิ่งกลับมาพร้อมกับทำท่าลุกลี้ลุกกลนเมื่อเห็นว่าแพนหนุ่มตัวจริงของเธอยืนรออยู่ที่หน้าประตูห้องชายหนุ่มซึ่งนอนแผ่หลายอยู่บนเตียงชั้นตัวขึ้นพลาจอนหายใจ

อีกแล้วเหอเนี่ย...

พวกผู้หญิงนี่น่า ถ้าคิดจะนอกใจก็น่าจะหัดเซฟเรื่องแบบนี้ไว้บ้าง นี่เขาต้องเจอเหตุการณ์แบบนี้อีกสักกี่ครั้งกันนะ -_-! ชินแล้วจ้า ชินแล้ว! เขาได้แต่ปลงในใจแล้วส่ายหัวไปมา

"ที่รักคะ ที่รักกกก TOT"

"ผมรู้แล้วว่า" ว่าแล้วก็ลุกขึ้นใส่เสื้อผ้าวางเรียงเรียบร้อย

ที่ารู้แล้วนะ...เขารู้ดีว่าเขานี้ระเบียงคือทางออกของเขา

"ดาร์ลิ่ง! ถ้าคุณบอกว่าคุณอยากอยู่กับฉัน ฉันจะบอกเลิกแฟน! ฉันพูดจริงๆ นะ!" สาวเจ้าพูดน้ำเสียงจริงจัง ขณะที่ชายหนุ่มอีกคนหุบประตูหน้าห้องเสียงดังตึงตึง

"ฮันนี่คร่าบ..." เจ้าของชื่อดาร์ลิ่งก็พูดเสียงเอื่อยแล้วเดินเข้ามาประคองใบหน้าของหญิงสาวเอาไว้ ก่อนจะพูดต่อ "สำหรับคุณนะ...ผมว่าแค่นี้ก็พอแล้วครับ"

เขายืนโบหน้าหล่อๆ เข้ามาซิดแล้วลอบทำร้ายเธอด้วยคำพูดนั้นอย่างหน้าตาเฉย!

11:00 A.M. @ Zion Club 1st

ชายหนุ่มที่สวมแว่นกันแดดสีดำสนิทเบอร์กรดเสียงดังที่หน้าไซออนคลับ ไฮสตรัคคลับดังที่มีสามสาขาในย่านไนต์คลับพาราไดซ์ เขาใช้นิ้วชี้หมุนกุญแจรถไปมาก่อนจะยืมรถาเดินเข้าไปในคลับของเพื่อนสนิทที่มีเขาเป็น

หุ้นส่วนด้วย

คลับแห่งนี้มีหุ้นส่วนถึงสิบสองคน (ไม่นับรวมเจ้าของคลับ) ซึ่งล้วนแต่เป็นกลุ่มเพื่อนผู้ชายที่สนิทกันทั้งสิ้น และพวกเขาเรียกตัวเองว่า 'ซูเปอร์จูแก๊ง' หรือ 'เอสจี'

หนึ่งในนั้นก็รวมถึงเจ้าของแวนกันแดดสีดำที่เพิ่งปีนระเบียงห้องนอนของแฟนคนอื่นลงมาอย่างทุลักทุเลคนนี้ด้วย

"อ้าว ไอ้ลิ่งค์ กระจุดมเสื่อถูกปลดมาตามเคยนะแก"

จิลหนึ่งในสมาชิกกลุ่มเอสจีที่เพิ่งมาถึงคลับได้ไม่ก็นาทีที่รักตามองสภาพของเพื่อน ซึ่งบัดนี้กระจุดมเสื่อเช็ดของเขาถูกปลดเลยลงมาจนถึงหน้าอก เผยให้เห็นผิวขาวด้านใน เพื่อนสนิทอย่างจิลไม่ได้คิดอะไรไปมากกว่านั้น เพียงแต่ว่าหน้าอกเปลือยๆ นั้นมันสะกดตาที่แค่นั้น

ทว่าสำหรับคนอ่านล่ะก็ไม่แน่ --;;

ดี-เอ-อาร์-แอล-ไอ-เอ็น-จี 'ดาร์ลิ่งค์' ชื่อของเขาแปลว่าที่รักจริงๆ ส่วนชื่อภาษาไทยมี 'ค์' ลงท้ายไว้เพื่อความเท่ส่วนตัว เหตุผงเหตุผลที่ดีอะไรกัน เขาไม่รู้ไปมากกว่านั้นหรอก --^

"มันก็อย่างจี้แหละ คำสาปของคนหน้าตาดี 〰〰"

พูดอย่างชัดเจนไม่มีสะดุด --

"ไปรอมมาหรือไงวะ คุณสภาพตัวเองสิ"

"เออวะ ยังไม่ได้อาบน้ำเลย" เขาว่าพลางดึงปกเสื้อขึ้นมาตาม

"ทุกคนจะชอบใจแกมาก ถ้าแกจะกลับไปที่ไซออนเดิร์ดก่อนมาหาเพื่อนฝูง"

จิลถอดอกแล้วทำท่าแหงๆ ใส่เพื่อน

ไซออนเดิร์ดที่เขาพูดถึงหมายถึงไซออนคลับลำดับที่สาม ซึ่งเดี๋ยวนี้กลายเป็นบ้านหลังเล็กของดาร์ลิ่งค์ไปเสียแล้ว หลังจากที่ใจกล้าหน้าด้านขออยู่นานหลายอาทิตย์ เพราะย่านนั้นมีสาวๆ มาเที่ยวแทบไม่ซ้ำหน้ากันในแต่ละวัน ไซออนเจ้าของคลับก็ยอมยกให้มันไป --^ จะด้วยเหตุผลใดนั้นไม่มีใครทราบแน่ชัด รู้แต่ว่าดาร์ลิ่งค์ชอบมากกกก --!!!

"ก็ต้องมารีบไต่ปากก่อนนะสิ มันย้านักย้าหน้าตั้งแต่เมื่อคืน สะเหลอ

เอารถไปจอดไว้ที่ไซออนเดิร์ดทำไมก็ไม่รู้ เอาเหอะ ไหนๆ ก็มานี้แล้ว ขออีมห้องน้ำไอ้ไซอบ มันคงไม่ว่าอะไรหรอก"

"ระวังเจอตัวไอ้บ่นหูแตก"

ตัวไอ้ที่จิลพูดถึงคือแฟนสาวของไซออน เธอคบกับไซออนมาได้ระยะหนึ่งแล้ว และเธอแน่ใจว่าดาร์ลิ่งก็คือหายนะสำหรับความรักของเธอ --!!! เพราะเขามักชวนไซออนออกไปเที่ยวทำซั๋ว (สุราและนารี) บ่อยๆ เขาจึงเป็นคนที่ตัวไอ้ชอบบ่นใส่มากที่สุด

"รู้น่าว่าวันนี้ตัวไอ้จะมาก็โง่ ไม่ชนกันหรอก อีๆ ^^+"

"เออ เก่งไปให้ได้ตลอด --^"

"ไอ้พวกนั้นหายไปไหนกันหมดนะวันนี้ ขึ้นไปข้างบนเถอะไอ้จิลอยากอาบน้ำวะ" ว่าไม่พอ ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของตัวเองออกจนหมดแล้วเดินเปลือยท่อนบนขึ้นไปบนชั้นสี่ของไซออนคลับในทันที

"ไ่ว้ย!"

เลิฟยูสมาชิกอีกคนของเอสจีสบถเสียงดังพร้อมกับโยนโทรศัพท์มือถือถล่มบนโซฟา ดาร์ลิ่งก็กับจิลซึ่งกำลังจะเดินผ่านชั้นสามขึ้นไปชั้นสี่ชงักเท้าในทันทีที่ได้ยินเสียงสบถอันแสนคุ้นหูนั้น

ไอ้เลิฟมันไปกินหนูตะเภามาหรือไง หงุดหงิดขนาดนั้น --?

"อะไรวะๆ อะอะอะไรกัน -O-" ดาร์ลิ่งคว้าแล้วเดินเข้าไปหาเพื่อน

"ไอ้ลั๊วค์!" ชายหนุ่มทั้งสิบเอ็ดคนตะโกนชื่อเขาออกมาพร้อมกัน

ไอ้เอ...เอสจีมากันพร้อมหน้าพร้อมตาเลยแฮะ

"(--)/" ดาร์ลิ่งก็ไม่พูดอะไร แต่เกาหัวแกรกๆ ด้วยความมุงงง

"ไอ้ลั๊วค์ ทำไมไม่รับโทรศัพท์วะ!" ไซออนว่าพาลงลุกขึ้นจากโซฟา

"มะ...มือถือหายไปไหนไม่รู้แล้วอะคร้าบ -O-"

"แย่ที่สุด!" เลิฟยูตำหนิ

"เอาน่า มานี้แล้วไง"

"แย่มากๆ!" ยังไม่เลิกตะคอกไล่

"ทำไม กับอี้แค่นั้นไม่รับโทรศัพท์!" ดาร์ลิ่งคว้ากตอพบวางโยนเสื้อเชิ้ต

ของตัวเองลงพื้น อยู่ในท่าที่ผู้ตายมากๆ --^
"ฉันกดหาแกนมือหงิกแล้ว!"
"ก็ไม่ต้องกดคิดวะ มีปัญหาอะไรนักหนา!"
"ปัญหาอะมีแน!"
"ทำไม! เตือดร้อนอย่างกับตูไปทำใครห้อง!"
"เออ!"
"ตูไปทำใครห้อง!"
"ไอ้คนห้องอะมีแน!"
"ใครห้อง!"
"คนสิวะ แกทำหมูห้องเป็นหรือไง!"
"ไม่เชื่อ!"
"แล้วนั่นอะไร!"

แหวกกกกกก O_o

สมาชิกเอสจีลึบกว่าคนที่ยื่นกอดดมองดาร์ลิ่งค์อยู่ต่างพากัน
ออกห่างจากมุมโซฟา เมื่อพวกเขาเดินมาอยู่ข้างๆ ดาร์ลิ่งค์แล้ว ก็เผยให้
เห็นผู้หญิงผมยาวที่นั่งไขว่ห้างอยู่
ดาร์ลิ่งค์สะบัดหัวตัวเองไปมาแรงๆ ก่อนที่พรายจะกระซิบบ้างหู
"ไอ้ลิ่งค์... งานเข้าอย่างจริงจัง ถ้าไม่จริงตูทำให้เอาเปลือกทุเรียน
มาเฉาะหัว --"

ซินยีให้กำลังใจเพื่อนด้วยน้ำเสียงสมน้ำหน้าก็ไม่ปาน

"ตูไปอาบน้ำระะ ~(T_T)/"

หมับ!

เจ้าของคลับอย่างไซออนคิดว่าขอบกางเกงของดาร์ลิ่งค์ไว้ได้อย่าง
ทันควัน จังหวะเดียวกัน หญิงสาวที่นั่งอยู่ที่มุมโซฟาก็ลุกขึ้นแล้วเดินเข้า
มาหาร่างสูงที่ท่อนบนเปลือยเปล่า

(--)

เธอมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างพิลึกพิลั่น

"นาย...ดาร์ลิ่งค์"

"ครับ!"
"... คนสวยเจียบไป --"
"ทำไม... ฉันทหล่อไซ้ม้า"
"ฉันท้องกับนาย"
"คนสวยครับ อย่าโกหก"
"เจอพ่อแล้วคะลูก ทักทายคุณพ่อหน่อยเร็ว ㄟㄨㄎ"
"ไม่เชื่อ TOT!"
"ฉันท้อง"
"เป็นไปไม่ได้!"
"ฉันท้อง"
"ฉันทไม่เคยเห็นหน้าเธอ!"
"ฉันท้อง"
"ฉันทไม่รู้จักเธอ!"
"ฉันท้อง"
"ม่ายยยยยยยยย!"
"ฉันท้องค้า!"
ยัยปีศาจนี้เป็นครายยยยย TTOTT!!!

1

ความเดิมก่อนท้อง

(Cosine's Part)

โครม! เคร็ง! เพล้ง!

เสียงอีกทีก็ครึกโครมดังอยู่ที่บริเวณห้อง ฉันทันประตูเปิดเข้าไปเห็นสภาพเพื่อนสาวที่กำลังจะแปลงร่างเป็นก๊อตซิลล่าๆ รอบตัวของเธอแฝงด้วยแสงสีเขียวสะท้อนแสงที่พร้อมแปลงร่างเต็มรูปแบบได้ทุกเมื่อ --_~ ยัยโบนัสเขี้ยวข้าวของกระจัดกระจายไปทั่วห้อง ก่อนที่ฉันทจะหันหน้าไปตามยัยวินเทจเพื่อนสนิทอีกคนซึ่งกำลังยืนผวาอยู่ที่มุมห้อง --_;;

'เฮ้ยวิน นังโอบเป็นอะไรของมันวะ'

'มันแจค้ออกหักตัวเท่าควาย!'

พุดจบยัยวินเทจก็กรีดเสียงดังลั่น วิ่งมาขึ้นหลังบอยผู้ด้านหลังของฉันทันที
หลังจากที่ยัยก็อดซิลล่าหยุดทำลายข้าวของแล้วก็หันมาร้องไห้แฉาดิ้น
อยู่บนพื้นแทน

'อกหักทำให้แกเป็นได้ขนาดนี้เลยหรอวะยัยโอบ'

'เสียใจ ฮือออออออออ'

'ไม่เห็นต้องโวยวายเลย ปกติแกอกหักที่ไรพอได้ออกไปแหกปากร้อง
คาราโอเกะก็หายแล้ว นี่มันต้องไม่ใช่อาการอกหักแน่ๆ แม่แกปล้นธนาคาร
ไหน บอกความจริงฉันทันที'

'นังชายน์ เกลียดแก ฮือออออออออ'

เงยหน้าขึ้นมาด่าฉันทันทีเสร็จก็ก้มลงไปคร่ำครวญต่อ --^

'โวะ อกหักจริงๆ เอะ'

'อกหักกกกกก ฮือออออออ'

'ใครทำแก บอกฉันทันทีใครทำแก ฮือออออออ' ยัยวินเทจเข้าไปช่วยยัย
โบนัสโอดครวญ ก่อนจะโน้มตัวเข้ากอดเพื่อนสาวแล้วร้องไห้โฮ แข่งกัน
สองคนอยู่บนพื้น

เสียงคร่ำครวญของทั้งสองประสานออกมาได้กระหึ่มมากๆ ค่ะ

'ฮือออออออออออ'

หูฉันทันทีไปหมดแล้ว!

'หยุด! หยุด! --'

'ฮือออออออออออ'

'ใครทำแกชอกช้ำระกำดับได้ขนาดนี้วะยัยโอบ'

'เขา เขา... เขา ฮือออออออ'

เออ... ซาตินี่ฉันทันทีรู้เลยว่าไอ้เขานั้นเป็นใคร ==

'หยุดร้องไห้ซะทีได้มัยเนี่ย เล้ามา!'

'ฮึ๊ก... อะ...อาทิตย์ก่อนฉันทันทีกับเขาบนเตียงจนถึงเช้า แต่อาทิตย์
ต่อมาเขากลับจำฉันทันทีไม่ได้ ฮือออออออออ' ว่าแล้วยัยโบนัสก็ร้องไห้โฮ

ราวกับคิมแจจุงประกาศแต่งงาน --;; ก่อนจะใช้กำปั้นทุบพื้นไปมาอย่าง
หมดอาลัยตายอยาก ยัยวินเทจถอนกอดจากเพื่อนรัก ขึ้นไปนั่งกอดตุ๊กตา
ทำหน้าบึ้งอยู่บนเตียงแทน

'แกลไปนอนกับผู้ชายมาเหรอก!' ฉันทอนกอดดอกอย่างมีอารมณ์

'เขาหล่อเกินไป ฮือออออออออ'

เหตุผล... เลิศสุดในรณี...

'นัง... แกมัน... ไว้ย! TOT'

'ฉันชอบเขามากเลย เขาคือคนที่ใช่ ฮือออออออ'

'เออ ใช่มากจนทิ้งแกอยู่นี่ไง อยากจะเห็นหน้ามันจริงๆ'

'หล่อมากกกกกก ฮือออออออ'

'ถ้าแกยังร้องไห้เสียงดังเหมือนควายโดนจับซึ่งผิดแบบนี้ ก็สมควร
แล้วละที่เขาจะทิ้งแก'

'นังชายนี้! เกลียดแก ฮือออออออ... ถ้าได้อยู่กับเขา ฉันจะไม่ร้องไห้
ร้องให้ให้เขาเห็นแม้เพียงเศษเสี้ยวของหยดน้ำตา ฉันพร้อมทำเพื่อเขา
ทุกอย่าง ถ้าไม่ใช่เขาค้นนั้น ฉันไม่มีวันยอมนอนด้วยเหรอก แต่ทำไม... ทำไม...
ฮือออออออ'

'เออ ทำไม'

'ทำไมหลังจากวันนั้นเขาถึงจำฉันไม่ได้ ทำมายยย!'

'แแกนอนกับเขาจริงๆ นะเหรอก ไม่ใช่แค่ฝัน เพื่อ หรืออารมณ์
ประมาณว่า...'

'ฉันทอน! ฉันทอน! ฉันทอน!'

'เอออ นอนกินนอน --'

'เขาจำไม่ได้แม้แต่ชื่อฉัน ทรามมม ฮือออ'

'ไต่บ้านันต้องโง่มากแน่ๆ เลย --^'

'อย่าว่าเขานะ!'

'เมื่อก็แกก็เพิ่งด่าว่าเขาทราม --'

'แกอย่าว่าเขา!'

'นัง... --*' เดียวแม่เตะกั๊งเลย

'ฉันจะไปพูดกับเขาให้รู้เรื่องให้ได้!' ว่าแล้วเพื่อนรักก็ดึงตัวลุกขึ้นจากพื้นห้องในทันที ยัยโบนั้นวิ่งอย่างรวดเร็วไปที่ระเบียง เกิดอาการสับสนขึ้นมาอย่างกะทันหัน ระหว่างประตูกับระเบียง!

'เฮ้ย! นิ่งโบ... นิ่ง...!!!'

'กรี๊ดดดดดดด!!!'

'นิ่งโบ ○____○!'

'ยะ...ยัยชายนี่ มะ...เมื่อกี้...' ยัยวินเทจเสียงสั้น

แทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นว่าร่างของเพื่อนสาวที่นั่งอยู่ตรงกลางห้องเมื่อครู่ บัดนี้ได้หายวับลงไปจากระเบียงแล้ว

'นิ่งโบโอดตึก TOTT!!!'

'นิ่งโบ!! ม่ายยยยยยยยย!!'

โรงพยาบาล

สภาพของยัยโบนั้นสดูกห้อยแขนผูกขาแขวนอยู่กับอุปกรณ์การแพทย์ที่อสังการงานสว่างราวกับมืงานวัดประจำปี ฉันกับยัยวินเทจนั่งมองยัยโบนั้นจากคนละฝั่งของเตียงพยาบาล ก่อนจะถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กัน

เมื่อหลายคนยังไม่เข้าใจสถานการณ์ในตอนนี ฉันอยากอธิบายให้ฟังแบบรวบยอดอีกครั้ง -- ยัยโบนั้น หนึ่งในเพื่อนสนิทของฉันออกหักตั้งโปะเพราะผู้ชายที่นอนด้วยกันจำเธอไม่ได้แม้กระทั่งชื่อ ในระหว่างที่กำลังคร่ำครวญเหมือนบ้านถูกปลวกกินทิ้งหลังอยู่นั้น หล่อนก็พรวดพรวดกระโดดจากระเบียงห้องพักชั้นสามลงมา โชคช่วยที่ยังแค่บาดเจ็บสาหัส กระดูกฟ้งเกือบทั้งตัวจนกลายเป็นญาติกับมัมมื่ออย่างไม่ได้ตั้งใจ

แต่แอบเสียดายที่มันยังขยับปากพูดได้... ร้องให้หนักกว่าเดิมอีกคะ

'ฮือออออออออ'

'ส่งสารฉันเถอะวะยัยโบ'

'ชื่อ T-T?'

'นั่งฟังแกร้องให้ ฉันเครียดกว่าแม่ถูกหอยกินอีก'

'นังชายนี่ T(T)! แก...'

'จะว่าอีกล่ะสิ ว่าเข้าไป ฉันเพื่อนแกลนี่ ที่ไอคนที่ทำให้แกเสียใจละ...
พว้า! เพื่อถึงักหนา' เซอะ -^- เป็นแค่เพื่อนมันก็เลยได้แค่นี้แหละ!
'ฮึ๊ก...แกไปจัดการหมอนั่นให้ฉันหน่อยสิ'
'หือ O_o?'
เมื่อก็ยัยโบนัสพูดเรื่องอะไรของมันนะ
'ฉันอยากให้เขารู้ว่ายัยโบนัสคนนี้จะกัดไม่ปล่อย TAT'
'(*O*)'
ระดับความซาบซึ่งใจเกือบเท่าตอนคิมแจจุงขอแต่งงานคะ!
'ยัยโบ! แกคิดได้แล้วเหอ >_<' ยัยวินเทงหน้าสดขึ้นขึ้นทันตา
'ถ้าการโดดตึกทำให้แกคิดอะไรดีๆ ได้แบบนี้ ทำไมแกไม่บอกให้ฉัน
ถีบแกลงมาตั้งแต่แรกล่ะยัยโบ'
'ฉันไม่ได้ตั้งใจจะกระโดดลงมานะ TOT'
'ถึงฉันจะเห็นใจที่แกลงทุนกระโดดลงมาจากตึกก็เถอะนะ แต่ฉัน
ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเรื่องของใครจริงๆ'
'หมายความว่าแกจะไม่ช่วยฉันเหอ TOT'
'ไอช่วยนะก็อยากช่วยอยู่เหอ แต่มันเป็นปัญหาของแก ฉันไม่อยากจะ
เข้าไปเป็นธุระด้วยนี่'
'สภาพแบบนี้ฉันคงไปไหนได้เหอ แกใจร้าย'
'ทำไมต้องเป็นฉันวะ ยัยวินล่ะ'
'ยัยวินดูแลฉันดีกว่าใครๆ อีกร้อยแกมักคิดอะไรดีๆ ได้เสมอล่ะสิ'
'คิดจะมาชมฉันตอนนี้มันสายไปแล้วละ -O-'
'น้ำๆๆ ยัยชาชน ถ้าอย่างนั้น...ไหนแกลองเสนอความคิดมาก็ได้ ว่า
ถ้าแกเป็นฉัน แกจะทำยังไง'
'หืม ถ้าฉันเป็นแกลนะละ... อย่างแรกเลยก็คือไม่มีวันหาเรื่องมานอน
เข้าเฟือกทั้งร่างปานนอนไม้ถูกสาปอย่างแกลแนวๆ --^ ฉันจะตามไปรวี
ไต่บ้านันให้พบกับความทุกข์กายทุกข์ใจ ซึ่ไม่ออกทั้งเข้าทั้งเย็น หวาดระแวง
เหมือนถูกกระต๊ากเข้าสิง >O< ที่สำคัญนะนะ หมอนั่นต้องได้รู้สิกรู้สา
ชะบ้างว่าเวลาถูกผู้หญิงหลอกพันนะ มันเป็นอย่างไง'

